

Öyleyse de

– A.Kadir · 15 Eylül 2020

ÖYLEYSE DE...

Kırdın mı zincirlerini çocuk!
İçini perdeleyen onca hayalet
Sefil karalar kayboldu mu zamanından
Yanılsamalara kurban ettiğin “ben”in,
Bir bahar olabildi mi rengârenk;
Ve saçların tel tel soluyabildi mi rüzgârı.
Bir nefesti ciğerini dolduran hava,
Sen o nefeste boğuluyordun;
Görüyordum...
Görüyordum da dokunamıyordum ki;
Çünkü sen baharındaydın ömrün,
Karakış yaşıyordun;
Ben hazanda savruluyordum apansız.
Dokunmak öyle kolay mı kora!
Yanmayı istemek gibi
Bir yangından diğerine varmak gibi;
Varamıyordum...
Ama yanmaktan korktuğum için değil
Ya da zamana sığamadığım için;
Sen kendi zamanında tütüyordun
Dumanların yere göğe savruluyordu;
Savunmasız bir geleceğin düşünde
Hayallerinin kuytusuna sığınyordun;

Dinmiyordu dumanın,
Soluyordum...
Soludukça can değişiyordu içime
Tekmeliyordu rüyalarımı yeni doğan güneş;
Sönüyordu;
Ölü doğan bir ışık demetini tutuyordu ellerim.
Umut, dumandan doğmazdı çocuk!
Umut, kaçmak olmazdı yazgıdan...
Varsın sevdalar gizli kalsındı gözlerinde;

Ki yařadıkça sen,
Hep taşıyacaksın derinliğinde baktıkça öyle güzel.
Kırdın mı zincirlerini çocuk!
Yoksa kırılmaya devam ediyor mu için;
Ama üzme kendini öyleyse de.
Bir gün görecek seni göz
Değecek sana rüya
Bir masalda olacaksın elmaların gökten düştüğü;
Ne cadıların sihri tutacak,
Ne çalabilecek bahtına karayazı;
Çünkü gözlerinin sırrında gizli alem;
Eninde sonunda açık verir sır;
Ve dökülür elmasları sevdanın.
İşte o gün hatırla bu şiiri, belki beni...